

гледам от нея учена девойка да излезе. Рекох си: „Щом доживях да видя учителката наше дете да целува, и да умра - вече бива.. Издържли, рекох, първия ден, ще издържи и втория, а на третия ще свикне“. Тъкмо това си мислех - пътната врътичка хлопна и „Добър ден“ ми рече. Божичко, викнах, за един ден го научили „Добър ден“ да казва. Пръжнах му яйчица, но не яде. Забоде се и взе да изписва някакви куклички и ченгелчета. „Ха така, рекох, чего, ний цял живот си останаме слепци, дано ти прогледнеш.“ Една вечер се завърна едно таква ухилено, сякаш великденски яйца му белят, извади тетрадката си от чантата и вика: „Бабо, на виж - тук пише браво и учителката каза някои от вас да се подпише.“ Вечерта се събрахме, пълна къща с хора, но защо сме? Викна: „Мене учителката днес да ме похвали пред всички, а утре да ме накаже.“ Ребе и рони такива сълзи, че да ги броиш. няма как, на заранта пак я заведох, а учителката ми рече:

- Бабо Калино, твоята внучка е отличничка.

Аз вдигам рамене, тя се засмя, чак вечерта Калинката ми обясни какво означавала думата отличничка, тогава пък аз се засмях и рекох: „Ами да съм я знаела тази хубава дума какво значела, на един крак да я покуцукам, като куцата коледа, но тя простотията не ходи по гората, а по хората, гъще“.

- Искаш ли да ти прочета една приказка?

- Ти ли ще ми четеш?

- Аз, разбира се, ти като татко и майка, все не вярват, че мога да чета вече.

- Ха чети де, стига си мърманисала, като гърта ходжа.

Отначалото смънка, че като се отприщи - спиране няма. И аз докато се смеех, взех да бърша очите си и не толкова от приказката, а от това, че наше дете книга гържи. Свърши четмото и рече:

- Искам, бабо, утре вечер ти да гойдеш на родителоучителската среща.

Отидох и седнах на последния чин, но учителката викна:

- Гледайте диктовката на баба Калинината внучка, една грешка няма.

Пуси сълзи пак текнаха. „Нека текам, рекох си, малко ли текоха за лошо, сега да текам за хубаво. И нали нощта, колкото и да е дълга, денят пак идва, така гоиде и края на годината и Калинка пак ми рече:

- Искам, бабо, ти да гойдеш на Кирил и Методиевото утро.

Грабнах се с чорбаджийската стъпка, отдалеч ми сториха място, уважението идеше от внучката. По едно време учителката пита нещо, но ни едно дете не вдига ръка. Гледам в дъното две пръстчета стърчат, като заучи ушички и хем виждам, че са на нашата Калинка, хем не вярвам. Става и отговаря като по вода.

- Видиш ли - рече учителката - каква внучка имаиш?

- Видях, видях - рекох - халал да и са грешките, дето и ги купувах през годината. По едно време деца взеха да казват стихотворения, излизат, излизат, нашето го няма. Рекох си: „Сигурно защото е такова черноликичко, не му дават, за да не зарози другите деца.“ Тъкмо това си мислех и онова момче, шпинкяра, се провикна:

- Внучката на баба Калина ще изпълни стихотворение от поета Усин Керим „Пуста да си клета и проклета катунарска мрачна орисия. Ой ти, слънце, що червено светиш, буря иде, буря ще завие...“

*Пуста да си клета и
проклета
катунарска мрачна орисия.
Ой ти, слънце,
що червено светиш,
буря иде, буря ще завие...*

Не можах да се сдържа и викнах:

- Их, мари чего, как наниза в тази малка главица тези мъчни думи.

Изкара го докрай, директорът и втрапанчи една дебе-

ла книга като курпич и аз рекох, че ша изтича да ми се похвали, а то набра сила, като слабо конче по нагорнище, и пак продължи:

- Мили учители, когато тръгнах на училище моята баба Калина ми рече: „Калинке, ти си най-малката от нашия род, но ако се научиш на четмо и писмо, ще бъдеш най-голямата.“

Ето, вие ме научихте, благодаря ви, благодаря и на тебе, бабо Калино, че ми купуваше всичко през годината и ме будеше, за да не закъснея за училище...

Пак не се сдържах и викнах: - Пуленцето на баба! - И пуси сълзи пак текнаха.

Кой знае защо баба Калина млъкна, сълзи се валкаха по преугареното и от бръчки лице, навярно минаваше по партините на преживяното. Очите и искряха, като ровното огнище.

- Благодаря ти, - рекох - бабо, за истинската приказка.

- И аз ти благодаря, синко, че по-добре ме слуша и от децата...

Откъм Сакарят подухна прашещ вятър, но аз не го чувствах, защото бях омагьосан от сладкодумството на баба Калина, Сакаржуйката...

3

